

ОРГАНІЗАЦІЙНІ ОСОБЛИВОСТІ УПРАВЛІННЯ СТАЛИМ РОЗВИТКОМ КРАЇНИ

Подрез О. І.

*Національний технічний університет»
Харківський політехнічний інститут», м. Харків*

Перша стратегія сталого розвитку (2001 р) складалася з двох частин. Перша – пропонувала заходи для зміни низки «несталих» тенденцій; друга – новий підхід, за яким економічна, соціальна та екологічна політика ЄС мають підсилювати одна одну та бути взаємно узгодженими. Друга стратегія – «Оновлена стратегія сталого розвитку ЄС» (2006) вказала загальний вектор змін на рівні планування – зміна клімату та чиста енергетика, транспорт, сталі споживання і виробництво, збереження і управління природними ресурсами, охорона здоров'я, соціальне включення, демографія і міграція, глобальна бідність та виклики сталого розвитку. Третя стратегія («Європа 2020: стратегія розумного, сталого та інклюзивного зростання», 2010 р.) ставила такі ініціативи, як створення сприятливих умов для виконання поставлених завдань: «Інноваційний Союз», «Цифровий порядок денний для Європи», «Ефективні ресурси Європи», «Індустріальна політика ери глобалізації» та ін.

Кожна країна має власні організаційні особливості управління сталим розвитком, які стосуються формування стратегії його досягнення. Особливості національних стратегій розвитку пропонується розглядати за характером, інституціями та інтеграцією. За характером вони спрямовані на інтеграцію трьох складових сталого розвитку: економічної, соціальної та екологічної, однак загалом країни практикують ширший підхід, а саме: 1) охоплюють сферу культури (Естонія, Словенія), 2) R&D, освіту, європейські та міжнародні питання та належне управління, (Чехія); 3) територіальний розвиток та співробітництво в цілях розвитку (Литва); 4) довгострокові заходи в областях: зростання населення, навколишнє середовище та природні ресурси, заохочення сталого виробництва та споживання, забезпечення соціальної і територіальної згуртованості і справедливості, забезпечення енергетичної незалежності та підвищення ефективності використання енергії, зміцнення здоров'я населення, взаємопов'язаність, захист Адріатичного моря, прибережних районів і островів (Хорватія); 5) комплексне управління розвитком (Польща). За інституціями щодо управління – 1) Міністерства з питань довкілля та розвитку; 2) уповноважені органи зі сталого розвитку; 3) ради, комісії – Швейцарія, Німеччина, Латвія та Фінляндія. За координацією політики шляхом її інтеграції – 1) горизонтальна інтеграція – відображає співробітництво між різними міністерствами та адміністративними органами на національному рівні: міжвідомча група (Естонія), комісія (Бельгія) комітети (Комітет зі Сталого розвитку Австрії чи Комітет державних секретарів у Німеччині) або мережі (міжвідомча мережа Секретаріатів у Фінляндії); 2) вертикальна інтеграція – імплементація сталого розвитку на різних рівнях управління (регіональному, національному та локальному).